

ณ สถานที่จัดงานศพ

"น่าเวทนาจังเลย...เคราะห์ซ้ำกรรมชดอะไรรักหนานะ"

"ไม่ใช่ใครที่ไหนเลย ได้ยินมาว่าพ่อของเธอไปแสวงโชคที่อเมริกา ตั้งแต่เธอยังเด็ก จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่มีข่าวคราวอะไรเลย...แถมแม่ก็ยัง ด่วนจากไปเสียอย่างนี้ กระจิกๆ..."

"แล้วเธอจะทำยังไงต่อไปล่ะ"

"บอกว่าจะไปอาศัยอยู่กับเพื่อนของแม่ที่กรุงโซลนะ เห็นว่าเป็น เพื่อนสนิทสุดๆ ของแม่เธอ...รู้สึกว่าจะหย่ากับสามีแล้วก็อยู่กับลูกชายเพียง สองคน"

"กระจิกๆ...ช่างประเสริฐเหลือเกิน...ก็น่าเห็นใจอยู่หรอกนะ"

"ลุกขึ้นมาได้แล้วเววอน ต้องไปโซลไม่ใช่เหรอ"

"เร็วเข้าเถอะเววอน..."

"ค่ะ เดี่ยวจะรีบตามออกไปค่ะ"

"อืม ออย่ามัวลังเลอยู่ล่ะ รีบตามออกไปเร็วๆ นะ"

"ค่ะ"

พิธีศพวันสุดท้ายของคุณแม่ ผู้คนทั้งหลายต่างก็กลับกันไปหมด แล้ว ทำให้สถานที่ประกอบพิธีนั้นเงียบลงไปถนัดตา

"แม่จ๋า! หนูจะไม่ร้องไห้อีกต่อไปแล้ว หนูจะเข้มแข็ง ช่วยคุ้มครอง
หนูจากบนฟ้าด้วยนะคะ"

ฉันมาอยู่ที่กรุงโซลได้ครึ่งเดือนแล้ว วันนี้เป็นวันเปิดภาคเรียน
ตอนนี้ฉันอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า

"หนูไปโรงเรียนแล้วนะคะ"

"จ๋า นั่นข้าวกล่องนะ...แล้วก็ผูกมิตรกับเพื่อนในห้องให้เยอะๆ ละ..."

"ค่ะ"

โรงเรียนที่ฉันอยู่คือโรงเรียนไฮสคูลของพวกคนมีเงิน เรียกว่าง่าย ๆ ว่า
โรงเรียนเอกชนนั่นแหละ มีแต่พวกลูกเศรษฐีเท่านั้นที่ไปเรียนได้ เพราะ
ความกรุณาของคุณบ๊ายผู้ซึ่งมีเงินมากมาย ฉันถึงได้ไปเรียนที่โรงเรียนหรูๆ
แบบนี้กับเขาด้วย ตอนนี้นั้นฉันกำลังใจจดใจจ่อกับการรอรถโรงเรียนอยู่
ที่หลังบ้าน (หลังโตๆ) ของคุณบ๊าย

"ทำไมรถเมล์ไม่มาสักทีเนี่ย"

ผ่านไปตั้งสิบห้านาทีแล้วไม่ใช่เหวอ รถเมล์กำลังแล่นมาช้าๆ จากที่
ไกลลิบ แกมคนแน่นอีกต่างหาก ไม่อยากจะขึ้นเลยให้ตายเหอะ
เอ๊ยตดตดตด!!!

ตอนที่รถเมล์ตีโค้งอย่างเมามัน ผู้โดยสารในรถก็เซดลาไปเบียดกัน
จนแทบจะรวมเป็นก้อนเดียว

"หว่า...!"

พอผ่านไปสองป้าย เด็กนักเรียนที่สวมชุดต่างกับฉันก็กรูลงจากรถ
กันอลหม่าน

"เฮ้อ...ยังมีชีวิตอยู่แฮะเรา"

ฉันเข้าไปนั่งที่เบาะหลังสุดของรถ

"เฮ้ย แกรู้หรือยังว่าอันยูบินไปยุ่งยามกับเด็กของปาร์คฮยอนคูที่
อยู่เทคนิคเกของแล้วเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น..."

"จริงหรือวะ นิสัยของยูบินมันยิ่งพิลึกคนอยู่ด้วย"

"ผู้หญิงดีๆ ที่สนใจมันมันกลับไม่มอง ชอบไปยุ่งกับกิ๊กของคนอื่น"

"พูดอีกก็ถูกอีก หืม คราวที่แล้วก็ไปยุ่งย่ามกับพวกเทคนิคโยของ แล้วก็โดนด่ามาไม่ใช่เหรอ..."

"ก็ใช่ล่ะสิ...ชอบทั้งความตื่นเต้นโลดโผน แล้วก็โดนเขาตีบเอา..."

"วอนมินแซ แกก็ไม่รีบหาเด็กกับเขามั้งวะ"

"ฉันนะเหรอ ต้องหาสิวะ หึๆ"

"ไอ้เบ๊อกเฮ้ย มัวแต่เลือกมากอยุ่นั่นแหละ แกก็เนื้อหอมไม่ใช่เหรอ"

"ไม่เอาอะ ฉันจะคบกับคนที่ชอบฉันจริงๆ เท่านั้น"

"เดี๋ยวพลางจะหลุดมือไปหมดนะเว้ย"

"ไอ้เวร! จะแข่งฉันหาสวรรค์วิมานอะไร!!"

รถเมลล์ดีโค้งหักศอกอีกครั้งแล้วเบรกจนตัวโก่ง

"ง่า..."

คว้าง

โดย หัวฉัน ชับรถประสาอะไรกันเนี่ย...

ในขณะที่กำลังตั้งสติและสะบัดศีรษะไปมาฉันก็ต้องตกใจจนแทบ ลืมหายใจไปเลย เพราะว่าฉันมีผู้ชายคนหนึ่งวิ่งมาทางฉัน (?) แล้วเขาก็ สวมกอดฉันแบบเต็มๆ เพราะเขาแท้ๆ ที่ทำให้บั้นท้ายของฉันแฉับโผล่ ออกมายิ้มกับโลกกว้างตั้งครั้งหนึ่งแล้ว

"กร๊อตดดดด!!!"

พลັก

ฉันเสียบเข้าที่ห้องน้อยของผู้ชายคนนั้น (คนที่กำลังกอดฉัน) เต็มรักอย่างไม่รู้ตัว เขาแหกปากร้องด้วยความเจ็บปวดอย่างกับหมู ถูกเข็อด

"แกบ้าไปแล้วหรือวะ แกไม่จำเป็นต้องจับหญิงด้วยวิธีนี้เนี่ยหว่า มินแซ...วอนมินแซ!!! เป็นอะไรหรือเปล่าเนี่ย"

"เฮ้ย เด็กในท้องฉันไหลออกมาแล้วแหงๆ เลย ทำไงดี"

"ง่า...ไม่ได้ตั้งใจจะตีแรงขนาดนี้อะนะ ชะ...ขอโทษนะคะ"

ฉันเดินเข้าไปหาผู้ชายที่กำลังนอนแฉับเหม่งหมดสภาพอยู่บนพื้น รถเมลล์แล้วพูดออกไปอย่างนั้น

"โอ๊ยๆ...ท้องฉัน โอ๊ยๆ ฉันไม่รอดแน่เลย"
ล่าออยอะไรกันยะ ผู้ชายคนนั้นทำล่าออยเกินจริงและเดินไป
มาด้วยความเจ็บปวดแบบเวอร์ๆ

"อะ...ขอโทษค่ะ"

"ไอ้ย ท้องฉัน"

"อะ...ขอ...อ้ายยยยย!!!"

เอี้ยด...จู่ๆ รถที่วิ่งทะยานอยู่ดีๆ กลับเบรกชะอย่างงั้น

"กรี๊ดดดดด"

ฉันกรี๊ดไปพลางกอดหน้าอกของชายคนนั้นไปพลาง

"อา...ขอโทษค่ะ"

"อ้อ..."

"เอ่อ...ขออภัยจริงๆ ค่ะ"

ฉันจ้วงท้องของชายคนนั้นเข้าไปโดยไม่รู้ตัวอีกแล้ว

"อู๊ย!!! ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ"

"อ้าก...เจ็บจนทนไม่ไหวแล้ว เธอตั้งใจทำร้ายฉันจริงๆ ใช่มั๊ย"

"มะ...มะ...ไม่ใช่คะ มะ...ไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้ตั้งใจนะ"

"ไอ้ย...ท้องฉัน"

"เป็นอะไรมากหรือเปล่าคะ"

"คุณคะ...คุณคะ"

คนที่หลับตานอนอยู่กับพื้นรถนิ่งๆ เป็นผู้ชายที่หาความหล่อ
ไม่ได้เลยสักนิดเดียว

"คุณคะ"

จู่ๆ เขาก็ลืมตาโผลงแล้วมองฉันหัวจรดเท้าด้วยสายตาที่แข็งกร้าว
เขาลุกพรวดพราดขึ้นมาจากตรงนั้นพร้อมกับปิดฝุ่นที่กางเกงบ่อยๆ

"เฮ้ย มินแซเป็นไงบ้างวะ ลุงขับรถประสาอะไรเนี่ย!!! จริงๆ
เลย...อู๊ยยย!!! แกเป็นอะไรหรือเปล่ามินแซ ไม่ได้เจ็บตรงไหนใช่มั๊ย"

"เอ่อ โทษที พอดีรถคันอื่นมันไถลพรวดพราดมาจากด้านข้าง
พอดีเนอะ..."

"มองข้างหน้าแล้วขับรถไปสิลูก!!! มัวหันมาคุยอยู่ได้"

ท่าทางเพื่อนของคนที่มีชื่อมินแจะหัวเสียกับการขับรถของคุณลุง
เอาจากๆ แต่มีเงินแน่นกลับหัวเราะแล้วก็พูดด้วยเสียงอันดังว่า

"แต่ตั้งส์มากครับคุณลุง ฮ่าๆๆ"

พอประตูรถเปิดออก ผู้ชายที่ฉันเพิ่งเห็นเขาเป็นครั้งแรกก็เอามือ
มาคว้าแขนฉันอย่างแรงแล้วลากฉันลงจากรถทันที

"ไอ้ยๆ เจ็บนะคะ"

พอรถวิ่งออกตัวไป ชายคนนั้นก็ปล่อยแขนฉัน

"เธอชกท้องฉันแล้วก็กอดฉันแน่นเลยนะ"

"แต่คุณถลามากอดฉันก่อนนะคะ!!!"

"ก็ตอนนั้นแหละ ฉันถึงได้เห็นแพนต์ลายสตรอเบอร์รี่ที่ฉันโปรดปราน
มากที่สุดไง"

"ลามก!!!"

เฮ้ย...ผู้ชายคนนี่จับแขนฉันอีกแล้ว

"เธอนี่ถูกใจฉันชะมัดเลย ฮีๆๆ"

"อะไรนะ"

"ฉันบอกว่าเธอถูกใจฉันไง ทั้งแพนต์ลายสตรอเบอร์รี่ที่ฉันชอบ
มากมายกับพลังกำลังของเธอ ฉันหมายความว่าพวกเวอร์รี่ของเธอเนะเจ็ง
ชะมัด ตั้งแต่อยู่มาก็เพิ่งเคยเห็นคนใส่ลายสตรอเบอร์รี่มาเรียน ม.ปลาย
ก็ตอนนี่แหละ ^^ เพิ่งจะรู้นะเนี่ยว่ายังมีคนใส่ลายแบบนี้อยู่"

บัก!!!

"ไอ้ะไอ้ยย...เฮ้ยยย!!!"

ฉันตะเจาะหน้าแข็งของไอ้คนคนนี่เข้าเต็มเท้า

"อย่ามาดุกฉันนะ ฉันนะเกลียดไอ้พวกสัตว์หน้าขนอย่างนายที่สุด
เลยรู้ไว้ด้วย..."

ฉันสะบัดหางตาอันเย็นชาใส่เขา แล้วก็เดินตึกๆ ไปทางโรงเรียน

"เดี๋ยวๆๆ!!! เธอชื่ออะไร กลับมาเดี๋ยวนี้นะ หยุคนะ!!!"

เขากระทืบทำพาลางส่งเสียงตะโกนลั่น

พล่ามอะไรของเขา ฉันเดินเข้าไปในโรงเรียนอย่างไม่ใส่ใจ

"มาสายกันตั้งแต่วันแรกเลยอะ เด็ก ม.4 มาสายสามคน แต่พวก
ม.5 กับ ม.6 ซี้เกียจมาเรียนกันบานขนาดนี้เลย..."

"รถ...ไฟ...รถ...ไฟ ฝุ่นๆ ฉีกฉีกๆ หมอบลง!!!"

อีตาอาจารย์จอมเขี้ยบเอ๊ย~~

"ตอนสังกัดกองทัพเรือฉันสามารถทำได้สี่รอบในสามวินาที แต่ฉัน
ไม่ได้หวังว่าพวกเธอจะทำได้เช่นนั้นหรอกนะ ขอแค่รอบละหนึ่งวินาที
เท่านั้น เอ้า รถไฟฝุ่นๆ ฉันขอห้าคนแรกที่ถึงแป้นบาสดก่อนเท่านั้น"

จ๊ากก~~~ เด็กทุกคนส่งเสียงร้องอย่างเสียดสีแล้วก็วิ่งกรูไปยัง
แป้นบาสด

อีตาอาจารย์จอมโหดเอ๊ย มาคุยไอ้รอดเรื่องกองทัพเรืออะไรตอนนี
วะ อะอะอะอะไรก็ยกเรื่องตอนถูกเกณฑ์ทหารมาไม่เอาไว้ก่อนละ

"ไอ้ย ข้าฉัน ต้องมาเจ็บตั้งแต่หัววันเลยหรือนี๊ย"

แต่ไอ้ตัวชวยหน้าขนมันหายไปไหนของมันแล้ว ไม่ถูกทำโทษ
เสียด้วย น่าประหลาดใจเสียจริงเชียว

"มาสายตั้งแต่วันเปิดเทอมเลยอะฮันเยาวอน ถ้าคราวหน้ายังสาย
อีกล่ะก็ ฉันไม่ปล่อยเธอไปเฉยๆ เหมือนวันนี้แน่ๆ!!!"

"คะ"

"ไปนั่งตรงที่ว่างนั้นชะ"

"คะ"

ฉันเดินไปนั่งตรงเก้าอี้ที่อาจารย์ชี้สั่ง เพื่อนร่วมโต๊ะวันแรกของฉัน
เป็นผู้หญิงสวมแว่นตากรอบดำ หน้าของเธอมีซีแมลงวันต่างๆ เต็มไปหมด

"เธอๆ ตอนนี้วีชาอะไรเธอ"

"เธอไม่ดูตารางเรียนก่อนมาเรียนหรอกรี"

"หา?"

มนุษย์สัมพันธ์ห่วยชะมัดนั่งนี้ แคบอกฉันหน่อยไม่ได้หรือไง...

"คาบเลขยะตอนนี้"

"อะ...เอ่อ ขอใจนะ"

นี่เป็นวันเปิดเทอมของฉันหรือเนี่ย ผิดจากที่จินตนาการเอาไว้จริงๆ พอถึงคาบที่สี่ แก้อึดตัวนั้นก็ยังคงว่างอยู่เช่นเดิม ไม่ค่อยได้มาโรงเรียนหรือยังไงเนี่ย

"นี่เธอ เจ้าของโต๊ะตัวนั้นยังไม่มาอีกหรือ" (ฉันกระซิบถามเสียงเบา กลางคาบเรียน)

"เธอไม่รู้หรือว่าตอนนี้เป็นคาบเรียนอยู่ อย่าชวนคุยได้มัย"
ซ้อค...อึ้งจนไปรับประทานเลยฉัน หยิงผยองนักหรืออะ... เดียวเธอก็ไม่ได้ตายตีหรือ

"คุยจุกจิกอะไรกลางคาบเรียนกันนะ"

"ปละ...เปล่าอะ ไม่มีอะไรอะ"

แต่ที่ว่า...

"เขาเข้าชั้นหนูอยู่นั้นแหละอาจารย์"

เฮ้ เธอพูดอะไรออกมาอะ เกิดมาเพิ่งเคยพบเคยเจอคนอย่างนี้ ยังมีผู้หญิงนิสัยอย่างนี้อยู่บนโลกอีกหรือเนี่ย

อาจารย์เดินเข้ามาหาฉันแล้วก็เขมมะเหงกหนึ่งที่

"คนข้างๆ กำลังตั้งใจเรียน แต่ทำไมเธอถึงไปรบกวนสมาธิเขาละ"

"เอ่อ คือ..."

"ถ้าอ่านหน้าสิบเอ็ด หัวข้อสี่สิบสี่ด่วนเลย เดี่ยวนี้"

ฉันใช้สายตาอาฆาตจิกผู้หญิงที่นั่งข้างฉันอย่างไม่วางตา

ซักจะมากไปแล้วนะนี่ ฉันคิดผิดจริงๆ ที่อยากจะถูกมิติกรกับเธอ ได้คนแบบนี้มานั่งด้วยกันตั้งแต่วันแรก... ซวยจริงๆ เลยเว้ย

พอถึงคาบเรียนที่หก เจ้าของโต๊ะตัวนั้นก็ยังไม่มาเรียนเสียที

"เธอซ้อฮันเววอนไหมมัย"

"อ้อ ใช่แล้ว ทำไมหรือ"

"มินแซที่อยู่ข้างนอกนะ... ไม่ใช่สิ... เอ่อ มีคนกำลังตามหาเธออยู่"

"ใครหรือ"

"อะ...ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน"

//

ฉันลงไปที่ชั้นหนึ่ง ที่ตรงนั้นมีผู้ชายรูปร่างสูงยืนอยู่

"เฮ้!!! ฮันเยวอนทางนี้!!!"

"สตินายยังไม่กลับมาอีกหรือไง เตียวฉันต้องไปเข้าคาบโฮมรูมแล้ว"

"ไม่เป็นไรหรอก กะอีแคโฮมรูมรอบเย็น..."

"นายไม่เป็นไร แต่ฉันเป็นเว้ย เพราะฉะนั้น..."

เอ่อ...ผู้ชายคนนี้ก็กำลังวิ่งเข้ามาหาฉันเหมือนกับคนบ้าไปแล้ว เขา
รวบแขนทั้งสองข้างของฉันไว้

"เธอมาคบกับฉันเถอะนะ บอกตรงๆ ว่าเธอน่ะจี๊ดโดนใจฉันจริงๆ"

"อะไรของนายนะ ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะยะ"

เขาผลักฉันเข้าหากำแพงทันที คนคนนั้นต้องสติวิปลาสไปแล้วแน่ๆ
เลย นายจะทำอะไรซำ!!!

"มาคบกับฉันเถอะ นี่เธอ...คนที่อยากคบกับฉันนะยืนต่อคิวกันเป็น
หางว่าวเลยนะ แต่ฉันชอบเธอเข้าให้แล้วสิ ว่าไง ฮันเยวอน"

"นายพล่ามอะไรของนายนะ ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ"

ขณะเดียวกันก็มีผู้ชายคนหนึ่งสะพายเป้เดินผ่านมาด้านข้างของ
พวกเราพอดี

"นี่นายคนนั้น!!! ช่วยฉันด้วย กรุณา..."

"แก...ไฉ่เลวเอ๊ย!!!"

ฉันร้องขอความช่วยเหลือสุดฤทธิ์ ส่วนอีตาบ้าที่ชื่อวอนมินเขานั้น
เมื่อถูกด่าก็หันหลังขวับมามองทันที

"วอนมินแซ แกคิดจะทำบ้าอะไรในโรงเรียนวะ แกนี่มันเสื่อมสุดๆ
เลยวะ ไฉ่หื่นเอ๊ย..."

"เฮ้ย ฮันยูบินนี่หว่า แกเพิ่งมาโรงเรียนหรือไงวะ น่าแปลกที่แก
มาตั้งแต่วันแรกเลย"

วอนมินแซค่อยๆ คลายมือที่บีบแขนฉันออก

"ไฉ่เนี่ยก็... แต่ผู้หญิงคนเดียวก็ยังจับไม่อยู่มือเลย แกอย่ามาทำเป็น
เปลี่ยนเรื่องเลยวะ น่าสมเพชจริงๆ ทุเรศวะ"

"ปากหมาแต่หัววันเลยนะแก ไปอเมริกาก็ไม่เคยติดต่อมาสักครั้ง แล้วไหนบอกว่าจะมาตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้ว"

"แกก็รู้ว่าฉันยุ่งสุดๆ นี่นา เฮ้ย รีบขึ้นไปข้างบนกันเถอะ"

"เออ รู้แล้ว เหวอนจำ เดี่ยวค่อยคุยกันหลังไมค์นะจ๊ะ"

ฉันเดินตามกันของสองคนนี่ต๋อยๆ ขึ้นไปชั้นบนเช่นกัน

"ฉันเข้าไปเรียนแล้วนะยูบิน ผูกดูแลหวอนด้วยนะไว้ย"

"รีบไปตายไปไ้หื่น ไ้ฝ่อเอ๊ย..."

ผู้ชายที่ชื่อวอนมินแซเดินขึ้นไปชั้นสี่ ส่วนฉันเลี้ยวขวาตรงชั้นสาม แต่ผู้ชายอีกคนหนึ่งกลับเดินตามฉันมาเฉยเลย ฉันก็เลยจ้องมองเขาด้วย สายตาที่ไม่เป็นมิตรเท่าไรนัก

"มองอะไรอย่างนั้นล่ะ"

"อ้อ..."

แต่เขาก็ยังเดินเอามือล้วงกระเป๋าตามหลังฉันมาเรื่อยๆ จนในที่สุด ตอนที่ฉันกำลังจะเข้าไปในห้องเรียน ตัวฉันก็กระแทกกับเขาซึ่งกำลังเดินตามมาพอดี

"นี่นาย เดินตามฉันมาทำไมยะ"

แต่เขากลับมองฉันอย่างกับฉันเป็นคนบังตั้นเสียอย่างนั้น

"นั่นฮันยูบินนี่นา แล้วฮันหวอน เธอจะไม่เข้าห้องหรือไง"

อาจารย์ซึ่งยืนอยู่ที่โต๊ะหน้าห้องเฉยอย่างนั้นขึ้นมา

"ฮันยูบิน?"

ฉันไปนั่งที่แล้ว

"ฮันยูบินเพิ่งจะมาถึงโรงเรียนหรือไง นี่มันจะเลิกอยู่แล้วนะ..."

"สวัสดิ์ตอนบ่ายครับอาจารย์"

เขาหัวเราะพลางทักทายอาจารย์แล้วก็ตั้งไปนั่งตรงโต๊ะที่ว่างนั้น หมอมนี่เองที่เป็นเจ้าของโต๊ะตัวนั้น พอหมดคาบไฮมรุมฉันก็เก็บกระเป๋ากลับบ้านทันที

บ้ายรตเมล์

"ฮันเยวอน!!! ไปด้วยกันเถอะ!!!"

"เฮ้ยมินแซ แกลืมไปแล้วเหรวว่าวันนี้มีมีพดิ่งกับผองเพื่อนนะ"

"หนวกหนูน่า คนอย่างฉันบุษซาความรักมากกว่ามิตรภาพเว้ย แก
ไม่เห็นเหรวไ้อใจ ว่าฉันกำลังโบายบินไปหาความรักอยู่"

"ฉันขอบายนะวันนี้ โอเคมะ"

แล้ววอนมินแซก็วิ่งมาชนาบข้างฉัน

ตุ้บๆ...

"...พวกเราไปกันเถอะ"

วอนมินแซเอามือมาพาดไหล่ฉัน

"เอามือออกไปนะ"

"กลับบ้านด้วยกันง"

พลั๊ก

"เฮ้ๆๆ...ผู้หญิงอะไรแรงอย่างกับควาย"

"จะบอกให้ฟังเอาบุญนะว่า ฉันเกลียดคนประเภทนายที่สุดเลย
รู้จักคำว่าชายะแยงมัยละ ฉันรังเกียจนายจริงๆ นะจะบอกให้..."

"ทำไมโหดร้ายจังเลยละจะทุนหัว ฉันฟังแล้วชีวิตหดหูเลยนะเนี่ย"

"นี่!!! อย่าทำให้ฉันโกรธนะ เดียวแม่ตบชกเลยนี่..."

พอฉันตั้งใจจะปิดมือของเขาออกเพื่อจะไล่ให้ไปพันๆ หน้า ผู้ชาย
อีกคนหนึ่งก็มาคว้าข้อมือของฉันไว้

"มินแซผู้นำสงสาร ผู้หญิงคนเดียวแกก็ยังคงไม่อยู่เลย แถมเป็น
คนอย่างยัยฉันนี่ด้วยนะ"

อ้าย!!! เขาลากฉันเข้าไปกอดอะ

"มันต้องทำอย่างนี้เพีย!!! เข้าใจหรือยังละมินแซ แกยังต้องเรียน
กับฉันอีกเยอะวะเรื่องนี้..."

"เฮ้ยได้ยูบิน!!! แกตายยยยย... ฉันจงเยวอนแล้วนะเว้ย แม่"

"ไปดูตนมแม่ไปเป้!!! ถ้าแกแห้วฉันก็ต้องเสียบลิวะ ฮ่าๆๆ"

เขาหัวเราะแล้วก็ถอยห่างออกไปทันที ส่วนวอนมินแซก็วิ่งไล่
เตะกันผู้ชายคนนั้นไปด้วย

ฉันยืนอึ้งอยู่พักใหญ่ ตอนที่ฮันยูบินคว้าแขนฉันไว้ฉันก็ทุ่มสุดแรง เพื่อขัดขืนเขา แต่ทว่าแรงของหมอนี่มันไม่ใช่ธรรมดาจริงๆ ข้อมือของ ฉันยังปวดแปลบๆ อยู่เลย

บ้าน

ฉันอาศัยนอนในห้องของลูกชายคุณป้า (เพื่อนแม่) ที่ชื่อว่าชินฮวัน ซึ่งเป็นคนที่ยังไม่ได้เห็นหน้าค่าตากันเลยสักครั้ง... แต่ก็น่าจะเป็นคนดีสุดๆ ไปเลยนะ เพราะคุณป้าเป็นคนดีถึงขนาดนี้นี่นา พอดีคุณป้ายุ่งมากจนไม่มีเวลาไปหาซื้อเฟอร์นิเจอร์ ท่านก็เลยให้ฉันเข้ามาอยู่ในห้องของลูกชายก่อน (ด้วยพระคุณของท่านห้องนี้สะอาดเอี่ยมมากเลยละ) คุณป้าทำงานเป็นโปรดิวเซอร์อยู่ที่สถานีโทรทัศน์แห่งหนึ่ง ท่านเป็นผู้หญิงที่เพ่ที่สุดๆ ไปเลย เพราะประสบความสำเร็จทางด้านกรงาน แถมที่บ้านก็ยังมีสามห้องน้ำจากบรรดาห้องทั้งหมดห้าห้องด้วยนะ เป็นบ้านที่ใหญ่โตชะมัด

แล้วถ้ามองจากระเบียงออกไปข้างนอกก็จะเห็นแม่น้ำอันอย่างเต็มๆ สองตาเลย แถมอพาร์ทเมนต์ที่เราอาศัยอยู่ก็มีพวกคาราโอก็กันเพียบเลย ฉันเห็นพวกนั้นตั้งหลายต่อหลายครั้งตอนที่เอาขยะไปทิ้งนะ "ฮ้าวววว"

เหนื่อย...เหนื่อย...เหนื่อยชะมัด

ฉันเข้าไปหลบกลางวันในห้องอยู่นานสองนาน ถึงขนาดว่านอนฝันเป็นตุเป็นตะเลยละ

แต่...อะไรมาดที่คอฉันอยู่นี่ย ทำไมมันถึงเจ็บอย่างนี้ละ หายใจจะไม่ออกแล้วนะ

"แค่ๆๆ"

ฉันนอนไม่ได้อีกต่อไปก็เลยลืมตาขึ้นในทันที ภาพแรกที่ฉันเห็นก็คือสีแขนของใครไม่รู้มาพาดอยู่ที่คอของฉัน แล้วก็มีผู้ชายที่เกิดมาฉันเพิ่งเคยเห็นหน้าเป็นครั้งแรกนอนอยู่ข้างๆ ทันใดนั้นขาของเขาคอนนั้นก็ยกขึ้นมาพาดทับที่ท้องของฉัน

